

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. v právní věci žalobkyně **M. B.**, proti žalovanému **Státnímu pozemkovému úřadu, odboru řízení pozemkových úprav**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2014, č. j. SPU 432555/2014, sp. zn. 2RP12101/2014-202001,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobkyně se žalobou doručenou Nejvyššímu správnímu soudu dne 8. 10. 2014 domáhala vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, odboru řízení pozemkových úprav, ze dne 17. 9. 2014, č. j. SPU 432555/2014, sp. zn. 2RP12101/2014-202001 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání

žalobkyně (proti) a potvrzeno rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Jihomoravský kraj, Pobočky Břeclav ze dne 23. 12. 2013, č. j. SPU 547396/2013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo podle ustanovení § 11 odst. 4 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“), rozhodnuto o schválení návrhu komplexních pozemkových úprav v katastrálním území Starovice.

[2] Nejvyšší správní soud svým usnesením ze dne 5. 11. 2014, č. j. Na 384/2014-13, přikázal žalobu k projednání a vyřízení zdejšímu soudu, jelikož Nejvyšší správní soud není příslušný k projednání a vyřízení uvedené věci a podle jeho právního názoru je k tomuto příslušný Krajský soud v Brně, a to z důvodu vhodnosti. Zdejší soud je tímto přikázáním vázán a žalobu věcně projednal.

II. Obsah žaloby a její doplnění

[3] Žalobkyně odůvodnila žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné a společně s dvojím doplněním žaloby, doručeným zdejšímu soudu dne 27. 3. 2015 a 23. 4. 2015, vymezila své žalobní námitky následovně.

[4] Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí – žalobkyně uvedla, že má za to, že se žalovaný zabýval pouze formální stránkou věci a vycházel přitom z neúplných informací a zcela rezignoval na posouzení vlivu pozemkových úprav na pozemkové vlastnictví žalobkyně.

[5] Nezákonný vliv pozemkových úprav na pozemkové vlastnictví žalobkyně – žalobkyně shrnuje skutkový stav v dané věci (odkazuje na „soupis nároků“ a „soupis nových pozemků“ vztahující se k jejím pozemkům) a konstatuje, že i když jsou změny v limitech stanovených zákonem o pozemkových úpravách, nelze pominout jejich praktické důsledky. Nerozporuje, že cena jejích pozemků po provedených pozemkových úpravách bude vyšší o 2,8 % a výměra o 9,6 %, nicméně již sám poměr mezi nárůstem ceny a rozlohy je důkazem faktického znehodnocení pozemkového vlastnictví, jelikož se snižuje využitelnost půdy a cena pozemků v případě prodeje; podle žalobkyně změnou dochází jen ke zvýšení jejího daňového zatížení a podstatnému snížení hodnoty vlastněných pozemků, což je v rozporu s čl. 11 odst. 1 Listiny. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že jí byla odejmuta půda s „kvalitní“ bonitou v druhu pozemku vinice a ovocný sad a místo toho jí byla přiřknuta půda „nehodnotná“ v druhu pozemku orná půda.

[6] Uvedení v omyl při schvalování pozemkových úprav – žalobkyně uvádí, že byla zpracovatelem pozemkových úprav (společností H. spol. s r.o.) uvedena v omyl, když pracovníci zpracovatele byla opakovaně ujišťována, že nedošlo ke změně bonity původních pozemků, a že tato je zachována, proto souhlas žalobkyně s uspořádáním pozemků ze dne 21. 8. 2013 není relevantní, neboť byl učiněn v omylu.

[7] Nedostatečné projednání nového uspořádání pozemků s dotčenými vlastníky – došlo k porušení ustanovení § 9 odst. 20 zákona o pozemkových úpravách, protože za projednání nového uspořádání pozemků s dotčenými vlastníky nelze dle žalobkyně považovat postup pozemkového úřadu, kdy tento sezve majitele pozemků na obecní úřad s cílem získat jejich podpis na již hotovém soupisu. Na změny je třeba vlastníky upozornit a řádně vysvětlit.

[8] Nezákonné jednání na pobočce pozemkového úřadu v Břeclavi – pracovnice pozemkového úřadu Ing. P. R. odmítla na jednání dne 24. 2. 2014 dle žalobkyně napsat přesný zápis z jednání a bez obalu dle žalobkyně řekla, že nic z toho, co žalobkyně kritizovala, nedokáže, neboť ony jsou společně s Ing. S. (za zpracovatele) dvě a bude to tvrzení proti tvrzení. Ing. S. pak nevěděla, o jaké pozemky se jedná, a nebyla schopna doložit, proč byly pozemky žalobkyně znehodnoceny.

[9] Ze všech uvedených důvodů žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí s tím, že žalovaný by měl vyhovět požadavku majitelů dotčených pozemků na zachování jejich výměry, bonity a umístění.

III. Vyjádření žalovaného

[10] Žalovaný ve svých vyjádřeních, doručených soudu dne 23. 12. 2014 a 12. 1. 2015, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň žalovaný shrnul skutkový stav v dané věci a s odkazem na předloženou spisovou dokumentaci uvedl, že napadené rozhodnutí obsahuje všechny zákonné náležitosti a je řádně odůvodněno. Žalovaný opakovaně zdůraznil, že žalobkyně odsouhlasila soupis nových pozemků dne 21. 8. 2013. Nelze také s ní souhlasit, že byla uvedena v omyl, jelikož měla k dispozici dostatečně dlouhou dobu pro ověření podaných informací. S odkazem na nesporné skutkové okolnosti žalovaný uvádí, že návrhem nového uspořádání pozemků žalobkyně poškozena nebyla, neboť kritéria přiměřenosti jsou v zákonem stanovených limitech. Žalovaný s odkazem na ustanovení zákona o pozemkových úpravách a na judikaturu Nejvyššího správního soudu zdůrazňuje, že v dané věci postupoval zcela v souladu se zákonem, a že v dané věci je bezpochyby dán veřejný zájem na zdárném ukončení pozemkových úprav. Žalobkyně nebyla v řízení nikterak poškozena. K namítanému údajnému nezákonnému jednání na pobočce pozemkového úřadu v Břeclavi žalovaný uvedl, že tvrzení žalobkyně není pravdivé, a že naopak žalobkyně slovně napadala projektantku Ing. S., která se jí na základě leteckých snímků snažila fundovaně vysvětlit navrhování parcel a celkovou situaci. Žalobní námitky považuje žalovaný za nedůvodné. Ze všech uvedených důvodů navrhuje zamítnutí žaloby.

[11] Vzájemná podání účastníci obdrželi a jejich obsah je jim znám.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[12] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)

osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[13] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

[14] Na nařízeném soudním jednání dne 15. 6. 2016 setrvali účastníci řízení na svých procesních stanoviscích.

IV.A. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

[15] Krajský soud se úvodem zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti (zejména obsažena v žalobní námitce uvedené v bodě [4] tohoto rozsudku), neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.

[16] Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (srov. např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008 - 76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplyvá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky zdejšího soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Dle

rozsudku Nejvyššího správního soudu pak pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).

[17] Žalobkyně považuje žalobou napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve vztahu k jednotlivým argumentům a odvolacím námitkám, přičemž se podle ní žalovaný zabýval pouze formální stránkou věci a vycházel přitom z neúplných informací a zcela rezignoval na posouzení vlivu pozemkových úprav na pozemkové vlastnictví žalobkyně (obecné tvrzení, přičemž je soudem zdůrazněno, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, jakými úvahami byl správní orgán veden při posuzování jednotlivých odvolacích důvodů). K tomu soud uvádí, že rozhodnutí žalovaného je postaveno na řádně uvedených ustanovení zákona a v napadeném rozhodnutí byly žalovaným vypořádány všechny žalobkyní uplatněné odvolací námitky. Žalovaný také jasně uvedl, z jakých dokumentů (a dalších důkazních prostředků) při svém rozhodnutí vycházel. Nelze tak dospět k závěru, že by rozhodnutí žalovaného neobsahovalo zákonnou úpravu, o kterou se opírá, a neobsahovalo vypořádání některé z odvolacích námitek, či by neobsahovalo důkazy pro podporu skutečností, na kterých je postaveno, a následkem tohoto nedostatku by tak bylo nutné napadené rozhodnutí žalovaného považovat z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné. O přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí svědčí i ta skutečnost, že žalobkyně s napadeným rozhodnutím bez jakýchkoliv problémů v žalobě argumentačně polemizuje, uvádí své právní názory odlišné od názorů žalovaného a celkově jí nečiní napadené rozhodnutí podrobit svému „přezkumu“ jako účastníku řízení. Zdejší soud zdůrazňuje, že úkolem žalovaného jako odvolacího orgánu je zejména reagovat na odvolací námitky a případně doplnit argumentaci prvostupňového správního orgánu. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Argumentaci žalovaného je třeba posuzovat i z toho hlediska, zda se dostatečně opírá o důvody skutkové, jež plynou z odborných podkladů správního rozhodnutí a jsou součástí správního spisu. To je v nyní posuzované věci splněno. Zdejší soud k uvedené obecné námitce nepřezkoumatelnosti tedy na základě výše uvedených důvodů konstatuje, že ji shledává v této prvotní fázi **nedůvodnou** s tím, že některé další dílčí námitky žalobkyně jsou podrobeny soudnímu přezkumu dále.

IV.B. Nezákonný vliv pozemkových úprav na pozemkové vlastnictví žalobkyně

[18] Jedná se o jedinou žalobní námitku (shrnutou v bodě [5] tohoto rozsudku), která jde do podstaty věci, tedy, jestli bylo předmětnými komplexními pozemkovými úpravami nezákonně zasaženo do pozemkového vlastnictví žalobkyně.

[19] Mezi účastníky řízení není sporu o základních skutkových okolnostech řešeného případu, které soud také ověřil z předložené spisové dokumentace. Z ní se podává, že podle soupisu nových pozemků ze dne 2. 12. 2013 (tento je co do obsahu – s výjimkou označení parcelního čísla – totožný se soupisem nových pozemků ze dne 21. 8. 2013, který žalobkyně stvrdila svým podpisem) jsou na LV 118 nově navrženy pozemky:

- parc. č. 4429 – orná půda – výměra: 14323 m² (pracovní parc. č. 118/1);
- parc. č. 4593 – orná půda – výměra: 4369 m² (pracovní parc. č. 118/2);

- parc. č. 4800 – vinice – výměra: 9314 m² (pracovní parc. č. 118/3);
- parc. č. 4875 – ovocný sad – výměra: 6324 m² (pracovní parc. č. 118/4).

[20] Z porovnání s původním stavem, jak je zachycen v soupisu nároků ze dne 10. 4. 2013 (žalobkyně jej stvrdila svým podpisem dne 22. 4. 2013), vyplývá, že v případě pozemků ve spoluvlastnictví žalobkyně došlo ke zmenšení druhu pozemku vinice o 186 m² a současně ke zmenšení druhu pozemku ovocný sad o 896 m², zároveň však došlo ke zvýšení výměry druhu pozemku orná půda o 4092 m². Tedy v případě LV 118 (spoluvlastnictví žalobkyně) rozdíl mezi původním a navrhovaným stavem činí + 9,6 % ve výměře (původní výměra 31320 m²; nová výměra 34330 m²) a + 2,8 % v ceně (původní cena včetně porostu 904.085,10 Kč; nová cena včetně porostu 929.794,01 Kč) a + 0,3 % ve vzdálenosti (původní vzdálenost 1727 m; nová vzdálenost 1733 m).

[21] Ustanovení § 2 zákona o pozemkových úpravách stanoví: „*Pozemkovými úpravami se ve veřejném zájmu prostorově a funkčně uspořádávají pozemky, scelují se nebo dělí a zabezpečuje se jimi přístupnost a využití pozemků a vyrovnání jejich hranic tak, aby se vytvořily podmínky pro racionální hospodaření vlastníků půdy. V těchto souvislostech původní pozemky zanikají a zároveň se vytvářejí pozemky nové, k nimž se uspořádávají vlastnická práva a s nimi související věcná břemena v rozsahu rozhodnutí podle § 11 odst. 8. Současně se jimi zajišťují podmínky pro zlepšení kvality života ve venkovských oblastech včetně napomáhání diverzifikace hospodářské činnosti a zlepšování konkurenceschopnosti zemědělství, zlepšení životního prostředí, ochranu a zúrodnění půdního fondu, vodní hospodářství zejména v oblasti snižování nepříznivých účinků povodní a řešení odtokových poměrů v krajině a zvýšení ekologické stability krajiny. Výsledky pozemkových úprav slouží pro obnovu katastrálního operátu a jako neopomenutelný podklad pro územní plánování.*“

[22] Ustanovení § 10 zákona o pozemkových úpravách stanoví: „*(1) Vlastníkům pozemků navrhne pozemkový úřad nové pozemky tak, aby odpovídaly jejich původním pozemkům přiměřeně cenou, výměrou, vzdáleností a podle možností i druhem pozemku. Porovnání ceny, výměry a vzdálenosti navrhovaných pozemků s původními pozemky se provádí celkem za všechny pozemky vlastníka řešené v pozemkových úpravách (§ 2). (2) Cena je přiměřená, pokud není ve srovnání s původní cenou vyšší nebo nižší o více než 4 %. Překročení kritéria ve prospěch vlastníka lze jen za předpokladu, že vlastník souhlasí s uhrazením rozdílu ceny přesahující toto kritérium. Úhrada se nevztahuje na pozemky ve vlastnictví státu. V případě pozemků ve vlastnictví krajů se úhrada nevyžaduje v případě, že jsou na těchto pozemcích umístěny veřejně prospěšné stavby. K přijetí částky, stanovení její výše a lhůty k zaplacení je příslušný pozemkový úřad. V případě, že do pozemkových úprav vstupuje vlastník pouze s jedním pozemkem, který nelze z technických důvodů umístit tak, aby nebylo překročeno toto kritérium ve prospěch vlastníka, může pozemkový úřad se souhlasem sboru, je-li zvolen, od požadavku na uhrazení rozdílu ceny ustoupit. Od úhrady částky nepřesahující 100 Kč se upouští vždy. (3) Nově navrhované pozemky jsou v přiměřené výměře, pokud rozdíl výměry původních a navrhovaných pozemků nepřesahuje 10 % výměry původních pozemků. (4) Nově navrhované pozemky jsou v přiměřené vzdálenosti, pokud rozdíl ve vzdálenosti původních a navrhovaných pozemků není vyšší nebo nižší než 20 %. Vzdálenost se měří od bodu dohodnutého na úvodním jednání.*“

[23] Z uvedených údajů jednoznačně vyplývá, že návrhem nového uspořádání pozemků žalobkyně poškozena nebyla, neboť zákonná kritéria přiměřenosti jsou v zákonem stanovených limitech (srov. údaje v bodu [20] tohoto rozsudku se zákonnými podmínkami uvedenými v bodě [22] tohoto rozsudku). Navíc soud nemůže odhlédnout od skutečnosti, že žalobkyně svým podpisem na soupise nových pozemků ze dne 21. 8. 2013 toto nové uspořádání pozemků odsouhlasila.

[24] Ustanovení § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách stanoví: „*Pozemkový úřad rozhodne o schválení návrhu pozemkových úprav tehdy, pokud s ním souhlasí vlastníci alespoň 3/4 výměry pozemků, které jsou řešeny ve smyslu ustanovení § 2 v pozemkových úpravách. Váha hlasu podílového spoluvlastníka odpovídá jeho podílu na celkové výměře pozemků.*“ Z předložené spisové dokumentace vyplývá, že předložený návrh odsouhlasili vlastníci 89,7 % výměry pozemků řešených ve smyslu citovaného zákonného ustanovení. Z výše uvedeného pak vyplývá, že i kdyby souhlas žalobkyně dán nebyl, stejně by byla předmětná zákonná podmínka splněna.

[25] Dále je nutné k této žalobní námitce upozornit, že řízení o pozemkových úpravách je sice správním řízením (§ 24 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách), jde však o řízení velmi specifické, a to jak s ohledem na jeho předmět (kde jde o změnu vlastnického práva a jiných věcných práv k pozemkům v rádech stovek případů), tak i okruh účastníků (obvykle mnoho desítek osob), ale i jeho samotný účel. Právě posledně zmiňovaná charakteristika – účel řízení – je pro posouzení věci velmi podstatná. Řízení o pozemkových úpravách je totiž vždy vedeno ve veřejném zájmu a zahajováno je *ex officio* (§ 2, § 6 odst. 1 až 3 zákona o pozemkových úpravách). Tento veřejný zájem je pak v zákoně (§ 2) definován: jde jednak o zajištění podmínek pro zlepšení životního prostředí, ochranu a zúrodnění půdního fondu, vodní hospodářství a zvýšení ekologické stability krajiny, jednak o vytvoření podmínek pro racionální hospodaření vlastníků půdy (zde se veřejný zájem setkává s jednotlivými partikulárními zájmy soukromými). K povaze tohoto typu řízení se již v minulosti vyjadřoval opakovaně i Ústavní soud, a to např. v rozhodnutí publikovaném ve Sbírce zákonů pod č. 152/1998 Sb. (náleze ze dne 8. 7. 1998). Závěry uvedené v tomto plenárním závěru se sice vztahují k předcházející úpravě pozemkových úprav (zákon č. 284/1991 Sb.), jsou však použitelné i za účinnosti úpravy současné, neboť ta je vystavěna na stejných principech. Ústavní soud především konstatoval, že pozemkové úpravy nelze ztotožnit s pojmem vyvlastnění; ve své podstatě se jedná o hromadnou dobrovolnou směnu vlastnických práv dotčených pozemků. Jde nicméně o natolik intenzivní zásah do stávajících vlastnických vztahů k nemovitostem, že při jeho realizaci je nutno uplatňovat ústavní kautely vyplývající z čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, které připouštějí vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva pouze ve veřejném zájmu, na základě explicitního zákonného zmocnění a za odpovídající náhradu. Zcela souladně s tímto názorem se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2007, č. j. 5 A 27/2002 – 86. Zde (opět ve vztahu k předcházející úpravě) uvedl, že „*z vlastního vymezení cíle a účelu pozemkových úprav plyne celková náročnost tohoto procesu, projevující se např. v tom, že se neaplikují lhůty podle správního řádu, jeho náklady platí stát, atd. Posouzení, zda bylo skutečně dosaženo cílů a účelu pozemkových úprav přitom nespadá jen do sféry jednotlivých účastníků, nýbrž celé společnosti, což se projevuje i existencí veřejného zájmu na provádění pozemkových úprav. Obdobně i z vlastního procesu schvalování návrhu pozemkových úprav*

plyne, že podle § 9 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách (nyní § 11 odst. 4) je rozhodující souhlas s navrženými pozemkovými úpravami vlastníky, kteří představují 2/3 výměry půdy dotčené pozemkovými úpravami (nyní vážené hlasy vlastníků alespoň 3/4 výměry půdy pozemků pojatých do pozemkové úpravy). V tomto případě však nezbyvá vlastníkům v menšině, než provedení pozemkových úprav respektovat. A to jednak proto, že souhlas dali vlastníci představující požadovanou většinu výměry zahrnutých pozemků, ale také s ohledem na veřejný zájem na provedení pozemkových úprav; především však i proto, že by podle požadavků přiměřenosti, vyjádřených v § 8 odst. 6 zákona o pozemkových úpravách [nyní § 10 zákona – pozn. krajského soudu] ve spojení s § 12 nařízení vlády č. 4/2000 Sb. neměli být zasaženi na svých právech podstatným způsobem, neboť i k jejich prospěchu byly pozemkové úpravy plánovány a provedeny. I těmto vlastníkům má realizace pozemkových úprav přinést užitek, byť se sami můžou cítit poškozeni a znevýhodněni. Podmínky k racionálnímu hospodaření je třeba též posuzovat nejen z hlediska jednotlivých vlastníků, ale též k celku a ke všem vlastníkům. Nelze je posuzovat zcela jednotlivě a individuálně; racionálnější hospodaření, i s ohledem na zmíněný veřejný zájem, musí být většinové.“

[26] K obdobným závěrům pak dospěl Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku ze dne 13. 2. 2009, č. j. 7 As 26/2007 – 278, ve kterém konstatoval: „každý vlastník nemovitostí vstupujících do pozemkové úpravy musí akceptovat nově nastolený stav, bylo-li ho dosaženo správným procesním postupem a byly-li současně dodrženy zákonem stanovené podmínky, omezení a regulativy. Jinými slovy vyjádřeno: nesouhlas účastníka řízení [zde vlastníka pozemků dotčených pozemkovou úpravou a osoby, jejíž věcná práva k nemovitostem mohou být pozemkovou úpravou dotčena - § 5 odst. 1 písm. a) zákona o pozemkových úpravách] s věcným uspořádáním nemovitostí ve schváleném návrhu pozemkové úpravy nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí o jeho schválení (§ 11 odst. 4 zákona), neopírá-li se o tvrzení o porušení shora uvedených zákonných požadavků.“

[27] Právě na nesouhlasu s věcným uspořádáním vlastnických vztahů k pozemkům a jejich umístěním v intencích schváleného návrhu pozemkové úpravy je však podstatná část argumentace žalobkyně založena; žalobkyně nerozporuje porušení konkrétního ustanovení zákona (sama naopak uvádí, že změny jsou v limitech stanovených zákonem o pozemkových úpravách), nýbrž poukazuje na věcnou nesprávnost a neefektivitu nového uspořádání a namítá jeho ekonomické dopady na svou majetkovou sféru. Přezkum správních rozhodnutí je však v systému správního soudnictví založen na přezkumu jejich zákonnosti, popřípadě též zákonnosti jim předcházejícího procesního postupu. Správní soud se tedy nemůže zabývat tím, zda by (stručně řečeno) bylo jedno řešení pro žalobkyni ekonomicky výhodnější, než druhé. Zde je třeba uvést, že jakkoli má zdejší soud pochopení pro tyto faktické dopady na situaci žalobkyně a nehodlá nikterak zlehčovat její přesvědčení, že nově navržená (a schválená) úprava bude pro její hospodaření méně ekonomicky výhodná, nemůže to nic změnit na závěru, že tyto skutečnosti nejsou obligatorními kritérii, která musí být při vyrovnání vstupních a výstupních nároků zohledněny. K této otázce se již odpovídajícím způsobem vyjádřil žalovaný a zdejší soud se proto omezí, krom již výše uvedeného, pouze na důslednější právní subsumpci jeho závěrů. Především je nutno uvést, že zmíněná ekvivalence pozemků na vstupu a výstupu z pozemkové úpravy je uvedena v ustanovení § 10 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách (viz citace výše). Porovnání ceny, výměry a vzdálenosti navrhovaných pozemků s původními pozemky se provádí celkem za všechny pozemky

vlastníka řešené v pozemkových úpravách (§ 2). Následující tři odstavce citovaného paragrafu pak tato kritéria závazným způsobem blíže rozvádějí a odstavec pátý pak pamatuje na případy, kdy by tato ekvivalence nebyla dodržena. Podstatné přitom je, že žalobkyně v podané žalobě dodržení těchto zákonem stanovených kritérií nerozporuje; zároveň je důležité upozornit na skutečnost, že existence nájemních vztahů, placení daní či např. čerpání zemědělských dotací mezi kritéria přiměřenosti zahrnuta nejsou.

[28] Žalobkyně v žalobě jen zcela obecně uvádí, že dojde ke snížení nájmu v důsledku snížení bonity půdy. K tomuto zdejší soud uvádí, že existenci nájemních vztahů na nemovitostech vstupujících do pozemkové úpravy sice zákon reflektoval (a to však ve znění účinném do 31. 12. 2012), avšak pouze jako omezení na těchto nemovitostech váznoucí, a to v souvislosti se soupisem a oceněním vstupních nároků jednotlivých vlastníků (§ 8 odst. 1, věta první před středníkem zákona o pozemkových úpravách). Zákon tedy nejen že nepředpokládal (a to ani ve znění účinném do 31. 12. 2012) vykrytí nájemních vztahů spojených s pozemky vstupujícími do pozemkové úpravy, ale naopak [na rozdíl např. od práva zástavního (§ 11 odst. 13, věta první zákona o pozemkových úpravách)] předpokládá zánik nájemních vztahů v navazující fázi pozemkové úpravy – rozhodnutím o výměně nebo přechodu vlastnických práv dle § 11 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách. Tedy ani z hlediska tvrzeného snížení nájmu soud žalobkyni nemohl dát za pravdu. Na základě všeho výše uvedeného lze tedy shrnout, že z hlediska dodržení zákonných požadavků na vykrytí vstupních a výstupních nároků žalobkyně v pozemkové úpravě nebyl pozemkovým úřadem či žalovaným porušen zákon. Uvedená žalobní námitka je tedy **nedůvodná**.

IV.C. Uvedení v omyl při schvalování pozemkových úprav

[29] K žalobní námitce uvedené v bodě [6] tohoto rozsudku zdejší soud úvodem uvádí, že, jak již ověřil výše, tak ze spisové dokumentace jednoznačně vyplývá, že žalobkyně vlastnoručně podepsala dne 21. 8. 2013 soupis nových pozemků ze dne 21. 8. 2013 týkající se LV 118 (kde je uvedena jako ideální podílový spoluvlastník předmětných pozemků) a toto nové uspořádání pozemků tímto svým podpisem odsouhlasila (stejně jako druhý spoluvlastník – paní M. S.). Pravost svého podpisu v průběhu celého řízení nikterak nerozporovala, avšak uváděla, že byla jednáním zpracovatele komplexních pozemkových úprav uvedena v omyl tím, že tento ji po celou dobu řízení ujišťoval, že byla zachována bonita původních pozemků.

[30] Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. e) s.ř.s.: „*Žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést.*“. O této skutečnosti byla žalobkyně také usnesením zdejšího soudu ze dne 2. 4. 2015, č. j. 31A 85/2014-64, řádně poučena. Tvrdí-li žalobkyně, že byla jednáním zpracovatele uvedena v omyl, zůstala v dané věci toliko v rovině tvrzení, a jelikož nenavrhla soudu žádné důkazy k prokázání této skutečnosti, neunesla v případě této žalobní námitky své důkazní břemeno. Již jen proto je tato žalobní námitka nedůvodná.

[31] Kromě výše uvedeného však má zdejší soud z předložené spisové dokumentace za zřejmé, že uvedená žalobní námitka je námitkou nevěrohodnou. Krom samotného faktu, že žalobkyně podepsala předmětnou listinu dne 21. 8. 2013, a tento podpis jí v dané věci zavazuje a měla si být vědoma důsledku tohoto podpisu pro řízení o pozemkových úpravách

(zejména ve smyslu ustanovení § 9 odst. 20 zákona o pozemkových úpravách) – aplikace zásady *Vigilantibus iura scripta sunt* – tak je také z předložené spisové dokumentace zřejmé, že v době vystavení návrhu komplexních pozemkových úprav dne 18. 10. 2013 žalobkyně do tohoto návrhu nahlédla a námitku k vystavenému návrhu neuplatnila. Žalobkyně se pak ani, byť řádně předvolána, nezúčastnila závěrečného jednání dne 19. 11. 2013, kde také mohla předmětnou námitku uplatnit. Svou námitku poprvé uplatnila až v podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 23. 12. 2013, které jí bylo doručeno dne 27. 1. 2014. Zdejší soud se v tomto ohledu zcela ztotožňuje s právním závěrem žalovaného, že jestliže žalobkyně měla více než 5 měsíců na to, aby si ověřila podané informace a vyjasnila si případné nejasnosti se zpracovatelem komplexních pozemkových úprav či na pobočce pozemkového úřadu, jedná se o dostatečně dlouhou dobu pro uplatnění předmětné námitky, že byla údajně uvedena v omyl. Žalobkyně měla v průběhu celých komplexních pozemkových úprav dostatečný časový prostor a také prostředky dané jí právním řádem k řešení jí tvrzené skutečnosti. Uplatnění této námitky je tedy podle soudu účelové, nevěrohodné, a nadto ničím neprokázané. Naopak předložená spisová dokumentace dle přesvědčení zdejšího soudu svědčí o řádném vedení předmětného řízení a o korektním zacházení se všemi dotčenými vlastníky. Žalobní námitka je tedy **nedůvodná**.

IV.D. Nedostatečné projednání nového uspořádání pozemků s dotčenými vlastníky

[32] K žalobní námitce uvedené v bodě [7] tohoto rozsudku zdejší soud musí úvodem připomenout dikci ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s., které vymezuje žalobní legitimaci v tomto soudním řízení. Podle předmětného ustanovení: „Kdo tvrdí, že byl na **svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.**“

[33] Podle zdejšího soudu z citovaného ustanovení vyplývá, že musí být z každé námitky uplatněné v žalobě zřejmé, jakým způsobem byla žalobkyně ve vztahu k dané námitce žalobou napadeným rozhodnutím nebo řízením, které mu předcházelo, zkrácena na svých právech. Tento právní názor potvrzuje i dosavadní judikatura správních soudů. Již Vrchní soud v Praze ve vztahu k předchozí právní úpravě správního soudnictví, která byla v tomto ohledu založena na obdobných principech, v rozsudku ze dne 17. 5. 1999, č. j. 6 A 95/94 – 87, judikoval, že žalobce se může ve správním soudnictví domoci ochrany jen proti porušení těch vlastních práv, na nichž byl vydaným rozhodnutím sám zkrácen, žalobce tedy před správním soudem není oprávněn např. k tomu, aby si žalobou osvojil námitky třetích osob, uplatněné v řízení správním a týkající se porušení práv těchto osob, tím spíše tam, kde taková třetí osoba sama žalobu nepodala. Obdobně Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 25. 10. 2006, č. j. 15 Ca 144/2005 – 83, uvádí, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu může žalobce namítat pouze porušení svých práv, a nikoliv také práv jiného subjektu nebo veřejného zájmu, pokud nejde o subjekt, kterému ve správním řízení zvláštní zákon přiznává oprávnění prosazovat a obhajovat zájmy společnosti. Proto žalobkyně v řízení o žalobě nemůže namítat ani porušení práv jiných osob zúčastněných na řízení, a to i kdyby měly stejný zájem na vyhovění žalobě. Konečně i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001 – 67 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 379/2004 Sb.), konstatoval,

že žalobce může účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je pak nutno rozumět nejen zkrácení na právech hmotných, ale i na právech procesních. Konečně ke stejným závěrům dospěl opětovně Nejvyšší správní soud i např. v rozsudku ze dne 29. 8. 2008, č. j. 5 As 10/2008-103 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 2256/2011 Sb.).

[34] Proto se soud s uvedenou žalobní námitkou žalobkyně vypořádá pouze ve vztahu k možnému zásahu do jejích hmotněprávních či procesněprávních práv. Žalobkyně navíc namítala jen zcela obecně, že procesní postup žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně byl nezákonný. S ohledem na obecnost tvrzení žalobkyně, musí být obecné i odůvodnění zdejšího soudu.

[35] Ustanovení § 9 odst. 20 zákona o pozemkových úpravách stanoví: „*Zpracovatel návrhu je povinen v průběhu jeho zpracovávání projednávat nové uspořádání pozemků s dotčenými vlastníky pozemků. Svůj souhlas, případně nesouhlas, vlastníci potvrdí podpisem na soupisu nových pozemků.*“

[36] Kromě již výše uvedeného v tomto rozsudku, zdejší soud po důkladném studiu spisové dokumentace uvádí, že postup žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně, byl zcela v souladu se zákonem a chránil veškerá hmotná i procesní práva žalobkyně. Jak je opět patrné z předložené spisové dokumentace (a doručenek v ní založených), žalobkyně byla o všech jednáních, kterých měla právo se zúčastnit, řádně informována a mnohých z nich se také aktivně účastnila. Jedná se jak o úvodní jednání konané dne 21. 9. 2011 (účast žalobkyně vyplývá z podepsané prezenční listiny), tak je také patrná její aktivní účast v předmětném řízení z jejího podpisu ze dne 22. 4. 2013 na „soupisu nároků“ (dokument datován k 10. 4. 2013), tak také z jejího podpisu ze dne 21. 8. 2013 na „soupisu nových pozemků“ (dokument datován téhož dne) či konečně také z její osobní účasti na projednání jejího odvolání dne 24. 2. 2014. V době vystavení návrhu před rozhodnutím ve věci samé pak žalobkyně do návrhu na obecním úřadě dne 18. 10. 2013 nahlédla, jak ostatně sama žalobkyně potvrdila. V žalobě pak žalobkyně sama uvádí, že bylo žalobkyní jednáno s pracovníci zpracovatele a to koncem srpna 2013. Žalobkyně pak poté byla řádně předvolána na závěrečné jednání dne 19. 11. 2013, na kterém byl zhodnocen průběh a výsledky komplexních pozemkových úprav a vlastníci byli seznámeni s návrhem, o kterém bylo rozhodnuto. To, že se tohoto jednání žalobkyně, byť řádně předvolána, neúčastnila (jak je patrné z prezenční listiny založené ve správním spise), nelze správním orgánům přičítat k tíži. Jen z výše uvedeného výčtu je podle zdejšího soudu jednoznačně zřejmé, že se zpracovatel návrhu i správní orgány v průběhu zpracování komplexních pozemkových úprav pravidelně setkávali se žalobkyní a projednávali s ní nové uspořádání pozemků a dodrželi tak jak postup stanovený v zákoně o pozemkových úpravách, tak také postup dle vyhlášky č. 545/2002 Sb., o postupu při provádění pozemkových úprav a náležitostech návrhu pozemkových úprav, ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyně taktéž potvrdila svůj souhlas podpisem na soupisu nových pozemků dne 21. 8. 2013, jak zdejší soud opakovaně konstatoval výše. Procesní postup správních orgánů byl tedy zcela zákonný a uvedená žalobní námitka je **nedůvodná**.

IV. E. Nezákonné jednání na pobočce pozemkového úřadu v Břeclavi

[37] K žalobní námitce uvedené v bodě [8] tohoto rozsudku zdejší soud konstatuje, že z předložené spisové dokumentace ověřil, že z uvedeného jednání konaného dne 24. 2. 2014 na pobočce pozemkového úřadu v Břeclavi, byl pořízen protokol sp. zn. BV/PÚ-7/2009, ke kterému jsou přiloženy ortofotomapy (letecké snímky) předmětných pozemků a kopie listin ze správního spisu, a to „soupis nároků“ a „soupis nových pozemků“. Podle protokolu se jednání účastnily žalobkyně, paní M. S. (spoluvlastnice předmětných pozemků), za Státní pozemkový úřad Ing. R. a za zpracovatele Ing. S. Z protokolu je pak patrné, že žalobkyně a paní S. opětovně sdělily svůj nesouhlas s umístěním navržených pozemků a změnou bonity a na svém odvolání trvají. Protokol byl podepsán všemi zúčastněnými, přičemž žalobkyně do něj rukou připsala text: *„Projektantka nebyla na jednání řádně připravena.“* Zdejší soud shledává, že postup správního orgánu byl zcela v souladu s ustanovením § 18 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném pro projednávanou věc, které stanoví, že: *„(1) O ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořídit obrazový nebo zvukový záznam. (2) Protokol obsahuje zejména místo, čas a označení úkonů, které jsou předmětem zápisu, údaje umožňující identifikaci přítomných osob, vyličení průběhu předmětných úkonů, označení správního orgánu a jméno, příjmení a funkci nebo služební číslo oprávněné úřední osoby, která úkony provedla. Údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. (3) Protokol podepisuje oprávněná úřední osoba, popřípadě osoba, která byla pověřena sepsáním protokolu, a dále všechny osoby, které se jednání nebo provedení úkonu zúčastnily. Odepření podpisu, důvody odepření a námitky proti obsahu protokolu se v protokolu zaznamenají.“*

[38] Zdejší soud na základě výše uvedeného shledává, že není pravdivé tvrzení žalobkyně, že by nebyl sepsán zápis jednání. Tento byl učiněn ve formě výše uvedeného protokolu, jak vyplývá z předložené spisové dokumentace. V případě, že žalobkyně měla výhrady vůči průběhu předmětného jednání a vůči jednání jednotlivých (úředních) osob, měla učinit o této skutečnosti poznámku (námitku) do předmětného protokolu, jak to ostatně učinila ve vztahu k údajné nepřipravenosti projektantky, případně měla bezprostředně po seznámení s protokolem podat stížnost proti jeho obsahu ve smyslu ustanovení § 175 správního řádu, jak vyplývá z ustanovení § 18 odst. 4 správního řádu. Nic z toho však neučinila. Činit tak a obviňovat úřední osoby z nekalého postupu až při soudním jednání, je jednak beznadějně zpozdilé, tak také zcela neprůkazné, a uvedená žalobní námitka se proto jeví toliko jako nevěrohodná až účelová. Z předložené spisové dokumentace nevyplývá, že by správní orgány či zpracovatel komplexních pozemkových úprav postupovali vůči žalobkyni předpojatě, neobjektivně či diskriminačně a z celého obsahu správního spisu je patrné, že naopak byla chráněna její hmotná i procesní práva. Argumentace žalobkyně v tomto žalobním bodě je pak kombinací osobních útoků a nepodložených informací ve vztahu k úřední osobě Ing. R., tak k Ing. S. za zpracovatele. Z tohoto důvodu jsou tato tvrzení žalobkyně ve vztahu k přezkumu napadeného rozhodnutí bezpředmětná a tudíž **nedůvodná**.

[39] Zdejší soud zcela závěrem shledává, že na základě předložené spisové dokumentace má soud najisto postavené, že orgány státní správy zcela zákonně rozhodly o schválení návrhu

komplexních pozemkových úprav v katastrálním území Starovice, a to za dodržení předmětných ustanovení zákona o pozemkových úpravách a při dodržení všech zákonem stanovených procesních postupů.

V. Shrnutí a náklady řízení

[40] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobkyně zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobkyní nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[41] Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. června 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu